

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theognosto Presbytero. 293.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

χρῆζοντά χεῖρες. ἔστος οὐκ ἂν εἴη
δικυρὸς σεμνυέσθαι. εἰ δὲ μὴ μόνον
διαβρωμένο, ἀλλὰ τὸς ἔχοντας τὸ
τῆς ἀρετῆς ὑπερλαμπρὸν ἀξίωμα
ἀξιοῦν. οὗτος οὐ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλ-
λὰ καὶ τοὺς περιγύνας ἅτε ἀσήμους καὶ
ἀφανεῖς καμῶν εἶσθαι ὑπεροκεινάζει
οὐλοῦν ἵνα μηδὲν τοῦτο πάθοις, γινώ-
θῃσαντων.

Ἡσαΐα στρατιώτῃ. σςβ.

Οὐ φημι χεῖλαι τοῖς, ὡς περ σὺ,
ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀσήμων γενέαν, ἀλλ'
ἐδὲ τὸς, ἐκ λαμπρῶν καὶ ἀειφανῶν
φωῖτας, εἰς τὸσαῦτα ἀλαζονείαν ἐ-
λαύνειν, καὶ τοὺς τῆς φύσεως ὑπερ-
βαίνειν ὄροις, ἵν' οὐ μὴ ὑπερβεία
πλάσῃς, ὑπεροκίους ἀποκτηθῆναι δι-
κας, ταῖς τῆς μετριοφροσύνης ἡνίκαις
τιλὸ τῆς ἀλαζονείας ἀνασειράζειν
σώδαζε μανίαν, καὶ ῥύθμιζε σαυ-
τὸν περὶ τὸ ἀρέπον ἀνδρὶ ἔπεικει
ἄχρημα, καὶ μήτε δι' ὀφθαλμοῦ, μήτε
δι' ὀφρύων, μήτε δι' ἀγῆ γλώττης, μήτε
δι' ἀβαδίσματος ἵχθους ἐβί τῆς τοιαύ-
της ἐμφανέσθαι νόσθ-

Θεογονιάτῃ πρεσβυτέρῳ. σςγ.

Ἐπειδὴ πολλοὶ λόγοις φιλοσο-
φοῦντες, τοῖς ἔργοις ἐλέγχονται, τοῖς
γὰρ θεοῖς χρησιμῶς ἐν μέσῳ περὶ ἀ-
δόντες, λάθεα ἀ μὴ ἴεμις παράτῃσι,
διὰ τῆτο εἴρηται, μάθετε καλὸν
ποιῶν. τὸ γὰρ εὐ λέγειν τῶ ὀρθῶς
περὶ τῆν ἀπόντος, οὐ μόνον μάταιόν
πι φαίνεται καὶ κενόν, ἀλλὰ καὶ γέ-
λασθαι μὲν ἴσκει τοῖς σεμνοτέροις.

Εὐτονίῳ βασιλεύῳ. σςδ.

Εἰ τῷ βαβυλωνίῳ τὸσαῦτα πλά-
σαι, καὶ τοῖς ὄροις τῆς φύσεως ὑπερ-
βαίνῃ, καὶ ἰσοθείαν ὑπεροκίως φαν-
τασθέντι, ὅρος ἰὸ τῆς συμφορῆς, ἢ ἔ
κρύπτονος ὀπίγνωσις. μετὰ γὰρ τὸ
ἔπιγνωσθαι τιλὸ οικείαν φύσιν, καὶ τῶ

quamobrem ille meritò gloriatur. Quòd
si non modò gloriatur, sed etiam eos, qui
splendidissima virtutis dignitate præditi
sunt, contemnat, ac pro nihilo putet, hic
ut non tantùm ipse, sed etiam Maiores sui,
velut obscuri atque ignobiles, traducan-
tur, efficit. Quamobrem ne quid eiusmodi
tibi accidat, fac te ipsum noscas.

Esaiæ militi. 292.

Nego oportere, non eos duntaxat, qui
instar tui obscuris & ignobilibus paren-
tibus nati sunt, verùm eos quoque, qui
ab illustribus & splendidis ortum traxe-
runt, in tantam arrogantiam prorumpere,
ac naturæ terminos transilire. Quam-
obrem, ne præter modum peccans,
immodicis etiam pœnis mulsteris, arro-
gantiam furorem modestiæ freno reprime-
re stude: tæque ad speciem probo atque
honesto viro congruentem compone: il-
ludque cura, ut nec per oculos, nec per su-
percilia, nec per linguâ, nec per incessum
vllum iam huiusmodi morbi vestigium in
te appareat.

Theognosto Presbytero. 293.

Quoniam plerique sermonibus philo-
sophantes, operibus doarguuntur (divina e-
nim oracula in medio hominum cœtu de-
cantantes clam ea, quæ nefas est, faciunt)
idcirco dictum est, Discite benè fa-
cere. Siquidem probè loqui, probo opere
remoto, non modò vanū quiddam & ina-
ne esse cernitur, verùm etiam, & segnibus
ac languidis risum, & grauioribus mole-
stiam parit.

Eutonio Diacono. 294.

Si Babylonio Regi, qui tot crimina per-
petrarat, & naturæ terminos excesserat,
stultaque cogitatione parem se Deo esse
sibi finxerat, calamitatis terminus fuit sū-
mi numinis agnitio (posteaquàm enim na-
turam suam agnouit, atque incomparabi-